VŠIVÁCI
LADISLAV KLIMEŠ

VŠIVÁCI

Ladislav Klimeš

PODĚKOVÁNÍ

Za prvé bych chtěl poděkovat své skvělé přítelkyni Katce za rady a úpravy všech možných verzí rukopisu. A hlavně za to, že stála při mně po celou dobu. Vím, že to se mnou má občas těžké.

Komentář Katky: *Občas?!?*

Opravdu velké díky patří Jiřímu Halberštátovi za důkladnou redakci. Jeho moudré vedení a rady mi vrátily chuť do psaní.

Dále musím opravdu smeknout před dvěma lidmi: Kristýnou „Miou" Vondřichovou a Romanem Malachem. Svoji brutální a neúnavnou korekturou se postarali, aby se Všiváci dostali na vyšší úroveň než předchozí knihy.

Nesmím opomenout Petra „Vince" Havlíčka, který se opět postaral o obálku. Zase jednou se mu povedlo převést nějaký šílený nápad do grafické podoby a jsem za to neskutečně rád.

Na závěr bych chtěl poděkovat svým rodičům, kteří mě vždy podporovali v tom, co mě bavilo, a nezlomili nade mnou hůl ani v dobách, kdy se zrovna nedařilo.

Věnováno památce Bertolda. Jediného kocoura, který chrápal hůř jak já. Ani nevíš, jak mi chybíš, zmetku chlupatej…

UPOZORNĚNÍ:

Tato kniha, stejně jako všechny předchozí, není pro slabé povahy. Jedná se o čistokrevnou akční jízdu pro pobavení. Nemá za cíl kohokoliv urážet ani vybízet k násilí. Jen pobavit hláškami a černým humorem.

Příběh a postavy jsou fikce. Všechny postavy jsou výtvorem čisté autorovy zlomyslnosti. Rozhodně v nich nehledejte žádné podnikatele, youtubery ani spisovatele.

Pokud se přesto cítíte tímto dílem nějak dotčeni, věřte, že autorovi je to zcela upřímně u…

Ladislav Klimeš

PROLOG:

Střední Afrika, podzim 2028

Jsou dny, kdy si člověk myslí, že vše bude v pohodě. Pak jsou dny, kdy už od otevření očí víte, že to dneska půjde kardinálně do hajzlu.

Přesně tenhle pocit Dexovi svíral útroby, když si přes optiku své pušky prohlížel příjezdovou silnici.

Africká prašná štreka táhnoucí se přes planinu až ke vzdáleným kopcům.

Pod ním se cesta stáčela do průsmyku, který se dále jen zužoval, aby se o pár kilometrů dál roztáhl do další planiny.

Slunce pálilo a pomalu se blížil večer.

Něco bylo špatně, ale nedokázal říci co.

Prozatím překvapivě probíhalo všechno podle plánu.

Přišla zakázka, naplánovali akci a nyní už jen čekali.

Celkem jednoduchá akce: Zničit konvoj zbraní a vybavení jedné lokální party. Dex si jejich jméno nebyl schopen zapamatovat – Revoluční Garda Svobodné Afriky, nebo snad Africká Revoluční Garda? To bylo jedno, tyhle bandy byly po celé střední a jižní Africe rozesety v množství větším než velkém.

Obvykle to byla skupina náčelníků místních kmenů, co si dala drsnej název. Potom vyrazila, aby si urvala co nejvíc území na chlup stejný party o pár kilometrů dál.

Když dostali přes hubu, zavolali si o pomoc do světa. Samozřejmě, za peníze se vždy našlo pár kontraktorů, co milerádi vyřešili jejich problém. Museli ovšem platit v surových diamantech z místních dolů. Jinak by po nich neštěkl ani pes.

Dex tyhle fušky s partou zvládl již několikrát. Vždy úspěšně bez jediné ztráty. Ostatně, co zmohly partičky místních černochů s rezavýma kalachama proti dobře vyzbrojené a vycvičené skupině s mnohaletými zkušenostmi?

Jednoduše: *Nic.*

Sakra, co bylo tak špatně?

Ať nad tím přemýšlel jakkoliv, nemohl přijít na to, proč má knedlík v krku.

„Už jedou," ozvalo se ve vysílačce krátké hlášení.

Dave, velitel druhého týmu, ležel na druhém kopci s další trojicí mužů.

„Potvrzuji," odpověděl Dex a rozhlédl se.

Jeho tři muži leželi rozmístění v krytech a sledovali okolí. Ned a Rick si hověli za kameny. Rickův kulomet sledoval cestu.

Poslední z jeho party – Kněz, ležel opodál a hlídal, aby se jim nic nedostalo do zad. U Davea to bylo obdobné, akorát nevěděl, jak se Pepek, Trojka a Kozák rozestavěli.

Každopádně nikoho z nich neviděl. Zamaskovali se opravdu dobře.

Opět se podíval do optiky své pušky. V dáli se vířil prach a v prachu spatřil siluety několika vozidel. Očekával, že budou celkem

tři, alespoň podle informací od jejich kontaktu. Nakonec se jich na obzoru rýsovalo víc, než očekával.

Jasně viděl jedno, pak druhé a třetí. Potom spatřil dvě další vozidla. A nakonec šesté. Konvoj se blížil a on si jej začal prohlížet detailněji.

Vepředu pickup s kulometem, za ním náklaďáky s plachtou překrývající korbu. Vše uzavíral další pickup s kulometem.

„Je jich víc," ozval se Rick.

„Tolik ke spolehlivosti informátora," přisadil si Ned.

„Copak? Snad z toho nechcete vycouvat?" rýpl si Dex.

„No to vážně ne," ozval se dotčeně Ned, „potřebuju prachy na nový nábytek, stará zase pindala."

„Ještě, že nejsem ženatej," zamumlal Kněz.

„Beztak to všechno zase necháš v bordelu," zachechtal se Ned.

„Tak jo, hoši, utneme to. Kozáku, připrav si raketomet."

„Rozumím," odpověděl.

„Jednotko, hlaste se."

Během chvíle se Dexovi všichni nahlásili a on to jen potvrdil. Konvoj se mezitím výrazně přiblížil. Dex už mohl vozidla prohlédnout přes optiku opravdu pozorně.

Aspoň, že v tomhle info nelhalo, pomyslel si.

Nespatřil nikoho, kdo by vypadal aspoň trochu profesionálně. Všechno lokální bojovníci, aspoň podle toho, co spatřil na pickupu. Staré vybavení z dob sovětského svazu, rezivějící ákáčka a absolutní nezájem o okolí.

Kulometčík se líně opíral o zbraň a Dex získal dojem, že spí vestoje.

I když je jich víc, než čekal, pořád to bude snadná kořist.

Až moc snadná.

XXX

První pickup dojel přesně tam, kam měl.

Tým ještě před akcí připravil na cestu větší množství výbušnin a ty teď plnily svůj účel.

„Jdeme na to," oznámil Dex do vysílačky.

Nikdo nic neřekl.

Dex stiskl tlačítko odpalovače.

První vůz se změnil v ohnivou kouli. Jeho kusy vyletěly do vzduchu a rozprskly se do okolí. Stejně tak osádka. Hořící končetiny a kousky těl dopadaly s pleskáním na prašnou cestu.

Dole vypukl zmatek. Vozidla zastavila a všichni překvapeně ustrnuli.

Jakoby nemohli uvěřit tomu, co se právě stalo.

Kozák nečekal na rozkaz.

S připraveným raketometem namířil a vypálil na druhý pickup.

Střela se zasvištěním překonala prostor mezi střelcem a cílem. Nabrala vůz přesně do kabiny jako rána ocelovou pěstí.

Také druhý pickup se změnil v ohnivou kouli, otočil se na bok a do okolí se rozletěla další várka střepů, pokroucených plechů a těl.

„Palte!"

Kulomety zaštěkaly na obou stranách údolí. Už tak horký vzduch se naplnil žhavými střelami. Trasírky zasypávaly náklaďáky a masakrovaly osádku uvnitř.

Jen pár lidí stihlo seskočit z korby a o ty se postaral zbytek týmu.

Dex střílel jednotlivými ranami a vybíral si pečlivě cíle. Neměl u sebe tolik munice jako Trojka a Rick. Ti se vůbec nekrotili a stříleli dlouhými salvami.

Dole panoval absolutní chaos. Střely drtily skla, prorážely plechy a trhaly těla na kusy. Vojáci se ani nesnažili o odpor, jen zmateně pobíhali, občas vystřelili do vzduchu a řvali na celé kolo.

Neuvěřitelně snadný cíl, pomyslel si Dex.

XXX

„Tak dneska to bylo snadný," okomentoval celou akci Kněz.

„Přesně," odpověděl Dex.

Až moc, dodal v duchu.

Něco pořád smrdělo. Měl pocit, jako by něco přehlédli.

Akce proběhla až příliš snadno. Cíl zničili prakticky bez problému. Už i přes satelitní telefon nahlásili úspěch akce a teď se vraceli zpět k vozům.

Už během plánování se rozhodli, že vozidla, kterými přijedou, nechají opodál. Hlavně kvůli terénu a místu, co chtěli využít pro přepad.

Takže pár set metrů od místa přepadu si udělali improvizované stanoviště, kde nechali další dva členy týmu, aby hlídali.

„Ucho, Králíku," houkl Dex do vysílačky, „vracíme se."

Nic.

Dexe se zmocnila špatná předtucha.

„Ucho, Králíku," opakoval, „vracíme se, slyšíte mě?"

Opět nic.

Dex se otočil. Ostatní to slyšeli.

Pochopili.

Okamžitě padli do pokleku a pozdvihli zbraně.

Celá jednotka se rozvinula do rojnice. Začali se pomalu přesouvat k vozidlům.

Auta vypadala netknutě. Na první pohled vše v pořádku. Dokonce spatřili siluetu na místě řidiče. U druhého vozu to samé.

„Zdá se mi to, nebo oba usnuli?" špitl otráveně Rick.

„Je to možný, tohle si s nimi vyřídíš, že, Dexi?" přidal se Ned.

„Pokud chrápou, tak ano."

„Zkurvení nováčci," odplivl si Kozák.

Přiblížili se ještě víc. Obě siluety nabraly ostřejších rysů. Jeden seděl zakloněný a druhý se opíral o volant. Podle všeho měl pod hlavou něco, co připomínalo polštář.

„To si děláte prdel," zavrčel Ned.

Dex párkrát mávl rukou. Nechtěl ponechat nic náhodě, ale jestli ti dva opravdu usnuli, skončili v jednotce.

Tohle nehodlal tolerovat.

Přiblížil se k náklaďáku. Muž stále ležel na volantu a ani se nehnul.

„Tohle jim osladíme," sykl a mávl na ostatní.

Perlička na závěr dne, napadlo ho. Vytáhnou ty dva z aut a udělají takový céres, že se do konce života nevyspí. Postará se jim o noční můry.

Velmi pomalu natáhl ruku ke dveřím, sevřel kliku a s cuknutím je otevřel.

V ten moment veškeré naděje, že nováčci pouze usnuli, vzali za své.

XXX

Ucho se po otevření dveří bezvládně sesunul z kabiny. Jeho tělo s plesknutím dopadlo do prachu.

Dexovi se překvapením rozšířily zorničky.

Ucho měl podříznutý krk a celá kabina byla od krve.

„A kurva!“

Nic dalšího nestihl.

Druhé auto explodovalo.

Vůz před ním také.

Střepiny roztrhaly Dexovi obličej a tlaková vlna s ním mrštila o kameny. Tělem projela vlna nesnesitelné bolesti a on ucítil, jak mu krom potu po tváři stéká krev.

Zaslechl výstřely.

„Přepadení!“

„Bacha!“

„Kryjte se!“

„Co to kurva je?“

Střelba, výbuchy, někdo neuvěřitelně řval.

Další sténali bolestí.

Dex se snažil pohnout, ale nešlo to.

Ruce a nohy nereagovaly. Zamrkal, aby dostal krev z očí.

Chyběly mu končetiny.

Zůstaly z nich jen potrhané pahýly. Ty se jen tak samovolně škubaly a z otevřených tepen cákala krev. S každým úderem srdce vytryskl nový proud na všechny strany.

Celý hrudník mu hořel a trup se změnil ve změť kusů vybavení a jeho vlastních orgánů. Necítil bolest, jen svrbění. Tělo, teda to, co z něj zbylo, upadlo do šoku.

Před ztrátou vědomí ho napadla jen jediná věc:

Já věděl, že se to dneska nějak posere…

Část 1: Zrození žoldáka

KAPITOLA 1: DALŠÍ ZASRANÝ RÁNO

O tři dny později, Praha

„Co tu děláš?“

Alice na mě překvapeně zírala ze dveří kuchyně. Rozespale zívla a promnula si oči. Pomalu jsem zvedl hlavu od pánvičky, kde se smažila trojice vajíček. Místností se rozlévala vůně usmažené slaniny a čerstvého pečiva.

„Dělám ti snídani,“ odpovím popravdě.

„No, to vidím, ale co tu děláš v pět ráno?“

To byla pravda, obvykle jsem chodil v devět nebo deset, když už tu nebyla. Nemusela být expert na jadernou fyziku, aby jí došlo, že se něco stalo.

„Tys přišel o práci, co?“

Zase, zlato. Zapomněla jsi dodat jedno slovíčko.

Tentokrát by mně však měla zatleskat, v té zkurvené práci jsem vydržel skoro tři čtvrtě roku, což byl od vyhazovu z armády vysloveně rekord.

Kupodivu nezačala řvát na celé kolo a nadávat mi do idiotů. Opět zívla, kývla hlavou a odfoukla z obličeje pramen blond vlasů.

Sedla si ke stolu.

Já hodil hotová vajíčka na talíř, donesl jí snídani a sklenici pomerančového džusu. Sedl jsem si klidně naproti ní a pustil se do jogurtu vytaženého z lednice.

„Tak povídej," vybídla mě, zatímco ukusovala rohlík, „co se posralo tentokrát?"

„Vedoucí směny to posral," řeknu stručně, „tak trošku jsme si vjeli do vlasů… "

„A přežil to?"

To *trošku* mělo být v hodně velkých uvozovkách. Alice moc dobře znala následky výrazu: *Trošku jsme si vjeli do vlasů.* Poslední člověk, se kterým jsem si trošku vjel do vlasů, skončil na čtrnáct dní na intenzivní péči a já se zlomenou nohou. Oficiálně zakopl, sletěl ze schodů a praštil se do hlavy.

Patnáctkrát.

„Bohužel jo," zamručím, „a tentokrát nemá trvalý následky… "

„To je dobře, nechci tě tahat z dalšího problému."

„Já to… chápu… já…" zkusím říct, ale hlas mi zůstane viset v hrdle.

„Nemusíš nic říkat," zvedla ruku, „chápu to. Tentokrát to opravdu chápu. Mluvil jsi o tom idiotovi dost často na to, abych věděla, že to je jen otázkou času."

„Co byla otázka času? Než odtamtud odejdu, nebo toho píčuse vyhodím z druhýho patra?"

Vidlička se zastavila na půli cesty.

Přestala jíst a podívala se na mě ledově modrýma očima.

„Nechceš mi snad říct, že… "

„Přistál venku v odpadcích," dodám rychle, „přesněji v plesnivý zelenině."

Viditelně si oddechla. Už určitě viděla ty pohovory s právníky a tahanice na měsíce dopředu. Opět, tohle bylo celkem běžné. Za ty dva roky, co jsme spolu žili.

V klidu dojedla a způsobně odložila příbor vedle talíře. Chvíli mě měřila pohledem a asi tak trochu doufala, že ji konečně probudí zvuk vřískajícího budíku.

„Zaplatí ti aspoň něco?“

„Minulý měsíc určitě, tenhle možná.“

„No, snad to bude stačit. Co budeš dělat?“

„Zkusím něco najít… Slibuju, že do týdne mám něco nového.“

„To chci vidět, s tvou reputací.“

Nebyl to výsměch, pouze holý fakt. Věděla, že s každou další prací se snižuje nejen šance na dobré místo, ale taky na to, že mě někam vůbec vezmou. Už takhle jsem párkrát skončil na místech, na kterých brali jen úkáčka, co neumí slovo česky.

Slušně řečeno, prostě se mi fakt nedařilo.

Alice si povzdechla. Tenhle rozhovor jsme vedli tak často, že to brala jako rutinu. Divil jsem se, že mi ještě nezabalila a důrazným kopancem do prdele mě nevyprovodila ze dveří.

Vždy jsem rychle sehnal nějakej džob, ať už sebehorší. Problém byl v tom si ho udržet. Málokdy jsem někde vydržel víc jak zkušebku. A když, skončilo to větším fiaskem.

A takhle se to táhlo tři roky.

První půlrok byl v pořádku, to jsem byl ještě v armádě. Pak mě vykopli a nastala krásná spirála do pekel. Z počátku postupná, pak to nabralo obrátky.

Od účetního v kanclu jedné firmičky rovnou do sraček mezi noční hlídače někde na parkovišti. K tomu občasná zlepšení až po poslední, vrcholnou tečku – sezení na prdeli a předstírání zájmu o kameru. Když jsem se o něco pokusil, snažil se s něčím pomoci, dostal jsem akorát seřváka a měl z toho nervy nadranc.

Ostatně, po vyhazovu z armády moje nervy nebyly to samé. Události na Kypru, vršící se neúspěchy a k tomu permanentně docházející peníze na mně zanechaly trvalé následky. A nemyslím tím nekončící špatnou náladu hraničící s depkou.

Myslím tím noční můry.

Mnohokrát jsem se budil v noci zpocený, vyčerpaný, někdy řval ze spaní. Začal jsem spát ve volných dnech a noci trávil u počítače jen proto, aby nepřišla nějaká noční můra.

Noc plná deště a plamenů…

„Zase sumíruješ, cos všechno posral?“

Vzhlédnu a podívám se na Alici.

Propalovala mě svýma modrýma očima. Blond vlasy si stáhla před jídlem do culíku a ostré rysy dávaly její naštvanosti větší sílu. Znala mě až moc dobře. Věděla, že mě ztráta práce mrzí, a taky věděla, proč se mi tak nedaří.

Já pro změnu nechápal vůbec nic. Hlavně, proč je se mnou. *Gor* po tom všem.

Ona, úspěšná mladá lékařka na soukromé klinice, já zlomený kripl vyhozený i z hlídání parkoviště. Kdysi mi na otázku, proč je se mnou, odpověděla, že ráda opravuje rozbité věci.

No, u mě selhala.

Totálně.

Místo dalších otázek se zvedla, dala mi pusu a pohladila mě po tváři.

„To bude dobrý, brouku."

A odkráčela do ložnice se obléct.

Jo, holka měla naději.

Oproti mně, já už všechno vzdal…

Pomalu jsem uklidil talíř po snídani a šel si na balkon zapálit. Dým z cigarety pomalu stoupal a já pozoroval probouzející se město.

V dáli se pomalu dralo slunce nad obzor a jeho paprsky se snažily prorazit temné mraky. Brzo začne sněžit, už bylo na čase.

Šedivost okolí odrážela moji náladu do detailu. Depresivní atmosféra odcházejícího podzimu a přicházející zimy.

Vyfoukl jsem poslední obláček dýmu, típl vajgl do přetékajícího popelníku a vrátil se do bytu. Alice byla oblečená a chystala se odejít. Jen se na mě podívala a k mému překvapení se jí v očích nezračilo zklamání či naštvanost.

Jen lítost.

Jsem už tak v hajzlu, že ani ona neměla dál sílu na to být na mě naštvaná. Bylo jí mě líto, jak se v tom všem neuvěřitelně plácám.

„Jdu do práce," oznámila suše a já jen přikývl.

Čekal jsem, až vyjde ven a já za ní budu moct zavřít dveře, ale udělala něco nečekaného. Přiskočila ke mně, políbila mě a do ucha mi zašeptala: „To bude dobrý, zlato."

Pořád ke mně něco cítila.

A věřila mi.

Pak odešla a já za ní zavřel dveře.

Opřu se o ně zády a pravačkou otočím klíčem. Chvíli zamyšleně oddychuju. Přemýšlím, koho se mi povedlo nasrat, že jsem se dostal do téhle situace.

XXX

Trvá mi dlouho, než se dostanu do sprchy. Unavený, naštvaný a ponořený do vlastních myšlenek shodím oblečení. Košili hodím do koše na prádlo a kevlarem vyztužené džíny mrsknu přes křeslo.

Správnej chlap kalhoty nikdy nemění. Nikdy se neumažou, že?

Konečně unaveně vlezu do sprcháče a na okamžik si připadám jako pyrotechnik – amatér. Nejdřív se mi podařilo spálit ruku a břicho. Hned na to ty samé části těla pro jistotu zmrazím. Po chvilce se mi podařilo naladit správnou teplotu, a tak se jen opřu čelem o zeď a nechám na sebe proudit vodu.

Špína, pot a únava ze špatné noční směny ze mě pomalu stéká. Na dně se utvořila šedivá kalužˇ.

Opatrně si osprchuji levé rameno. Pokouším se ho lehce promasírovat. Bolelo jako čert. Staré zranění z války se pro mě stalo neustálou připomínkou.

Noc plná deště, bláta a ohně.

Všude plameny.

Střelba.

Výbuchy.

Šum deště.

Krev vsakující se do promáčené země.

Zavrtím hlavou, chvíli mi trvalo vrátit se zpět do reality. Srdce mi divoce bušilo jako tehdy. Celé tělo se třáslo a jen tak tak se mi podařilo neuklouznout. S velkou námahou se natáhnu pro ručník, vylezu ze sprchy a osuším se.

Při čištění zubů se na okamžik podívám do zrcadla.

A to jsem neměl dělat.

„Jak je, válečníku?“ zeptal se mě můj vlastní odraz v zrcadle.

„Nic moc,“ řeknu pravdivě.

„Chlape, vypadáš fakt na hovno… Musíš s tím něco dělat… “

Nejsmutnější na tom je, že i můj blbej odraz v zrcadle má pravdu. Vypadal jsem hůř než dvakrát použitej toaleťák.

Z kdysi vypracovaného sportovce byla nyní jen schvácená troska. Povadlé svaly, rostoucí pupek a jizva po průstřelu na levém rameni. Dodnes jsem s tou rukou nemohl pořádně hýbat. Navíc v ní občas pořád pulzovala bolest. O šrámu na stehně radši ani nemluvím.

Jako… Na standardní práci to ještě šlo, ale na nějaké artistické výkony to fakt nebylo.

Dokonce jsem podle jedné úřednice prý úplně zdráv. Proto to podle tabulek není ani na částečný invalidní důchod.

Tak když to říká úřednice, tak je to určitě pravda, ne?

Podle jiného úředníka, tentokrát na KVV – Krajském Vojenském Velitelství, nemám nárok na výsluhu. A ještě podle nějakých jiných tabulek zjistil, že nemohu být ani válečným veteránem.

Jedno nasazení se prý nepočítá.

Najednou.

Zbavili se mě jako vadnýho výrobku. Po tom všem, co jsem pro tuhle zemi udělal.

A plácej se v tom sám, debile.

Tož jsem to zkusil… No a nevyšlo to.

S vojenskou školou, zraněním, hlavně žádnou praxí jsem v dnešní době bez šance.

Takže zbývaly jen podřadné práce, které nikdo jiný dělat nechtěl.

A ani tam se mi nedařilo.

Na dvou místech jsem dostal padáka jen za to, že jsem bejvalej vojcl.

Hezky ve zkušebce, okamžitě k šéfovi do kanceláře a tam už mě čekala výpověď s ústním komentářem: *Zelený gumy tady nechceme.*

Po těchto zkušenostech jsem radši do Cévéčka nepsal nic o armádě a snažil se dál. Bohužel, čím víc jsem se snažil, tím víc to šlo do háje.

Holt jedna prohra za druhou.

A čím dál víc jsem litoval toho, že jsem na tom posraným Kypru nezdechnul.

S ručníkem okolo pasu vylezu z koupelny a v ložnici se svalím na postel. Únava a vzrůstající lenost rozhodly, že tentokrát spím naostro.

Rozvalím se na velké manželské posteli, kterou jsme s Alicí před časem koupili. Teda, platila ji ona, já ji jen zprovoznil.

Stejně jako většinu věcí v tomhle bytě.

Chudák Alice…

Dodnes nechápu, proč se mnou žije.

Setkali jsme se paradoxně na vzpomínkové akci pro vojáky padlé na Kypru. Známý jí tam zemřel během prvního dne. Aspoň to mi

řekla. Ale nikdy neřekla, o koho vlastně šlo. Nezeptala se ani, jestli jsem ho znal.

Po krátké debatě u piva jsme si dali na sebe kontakt.

Tehdy jsem dlouho váhal, jestli se ozvat, nebo ne. Zoufalství ze samoty mě nakonec donutilo se jí ozvat, ač jsem původně nechtěl.

Pak… Nevím jak… Jsem se jednoho dne začal probouzet vedle ní a zjistil, že spolu bydlíme.

Můj život šel do sraček, rozhodně ne díky Alici.

Naopak, ona se stala jediným světlým bodem v tý hromadě hnoje všude okolo.

Vždy mě podporovala a snažila se, abych se z toho dostal, dal se do kupy. Jenže to opravdu nešlo. Nevím proč. Čím víc jsem toho dělal, tím víc to šlo do kelu.

Ona však zůstávala.

Nebyl jsem nejlepší, ač jsem dřel. Neuměl jsem vydělávat a ona nás víceméně živila. Tušila, že jsem si občas někde bokem užil s jinou. Mlčky to přehlížela. Znala moc dobře moje záchvaty vzteku, noční můry a řev ze spaní.

Mnohokrát se sama nevyspala a seděla vedle mě třeba půlku noci, když jsem se probral promočený potem.

Odepsaná nula, tak jsem se kdysi definoval a divil se, že mě ještě nevyrazila.

Fakt jsem byl výhra. Partner k pohledání.

Jen ten posranej bílej kůň mi chyběl…

Ale zase na druhou stranu jsem na ni málokdy zvýšil hlas. Sice když jsme se pohádali, tak to stálo opravdu za to, ale vždy se to nějak urovnalo.

A nikdy jsem na ni nevztáhl ruku, na rozdíl od jejího bejvalýho.

Umrdanec vypíčenej, napadlo mě, když jsem si na něj vzpomněl.

Mňáááuu?

Tok mých myšlenek a vzpomínka na demolici bytu Alice při setkání s jejím bejvalým přerušil specifický zvuk.

„Ulrichu?“

Mňau!

Ohlédnu se. Vypasený prošedivělý černý kocour na mě koukal zpoza rantlu postele. Jeho zelenožluté oči svítily výčitkami.

A já přesně věděl, jak znějí.

„Jak to, že jsi mě ještě nepodrbal, debile?“

Mňau?

„Sorry, měl jsem na hovno noc.“

Mňááu?!?

„No, teď už je to jedno, polez.“

Ulrich si vylezl na postel, obešel mě a přešel mi přes hlavu.

Zmetek jeden.

Nakonec se schoulil do klubíčka vedle mě, přesně na dosah ruky. Já ho jen pohladil po hlavě.

Jo, to se mu líbilo. Usmál jsem se a pozoroval, jak začal spokojeně vrnět.

„Ani nevíš, jak tě nesnáším, ty starej bastarde!“

Mňau!

Ulrich byl taky kapitola sama pro sebe.

Jediná věc, co mi zbyla po Veronice, mé mrtvé přítelkyni:

Desetiletý protivný kocour, který už měl stejně jako já všeho plný zuby. I když… On už žádný ani neměl.

Po chvíli drbání konečně usnu jako špalek.

XXX

No, moc jsem toho nenaspal.

Zhruba tři hodinky čistého času.

Probudil mě vyřvávající mobil.

Melodie od Beast in Black řvala na celé kolo, dokud jsem se po tom obstarožním křápu nenatáhl a nezvedl hovor.

Šéf volal a upřímně… Byl to téměř jednostranný rozhovor.

Dozvěděl jsem se o sobě samé lichotivé věci. Že jsem kretén, čurák, vypatlaná guma, neschopnej idiot a co si vůbec dovoluju vztáhnout ruku na tak perfektního člověka, jako je jeho podřízený. Dále dodal, že se nemám už vůbec ukazovat, nebo mi rozbije hubu.

To chci vidět, špekoune, napadne mě, ale odpovím jen kajícné:

„Je mi líto, že jsem toho kuřbuřta hodil do popelnice, příště se postarám, aby trefil beton."

A ukončil hovor.

Bylo mi jasný, že tenhle kretén bude na jeho straně. Z prostého důvodu – chrápali spolu. Jeden proto, že byl teplej, druhej chtěl prémie.

Nebyla šance na to se z toho nějak vymluvit a popravdě, ani jsem nechtěl. Z toho místa jsem chtěl vypadnout už před delší dobou a držel se tam jen proto, abych Alici dokázal, že někde vydržím. Takhle extrémně jsem to však končit nechtěl.

Jenže, co teď s tím?

Zase bez práce, nasranej a ještě k tomu jsem se pořádně nevyspal. V první chvíli mě napadlo vytáhnout noťas a začít hledat nabídky na internetu. Nakonec jsem od toho upustil.

Vzpomněl jsem si na příhodu ze včerejšího rána a vizitku v uloženou v dokladech.

XXX

Feťák se přelomil v pase a padnul na kolena.

Protočil jsem teleskop ve zdravé ruce a s úsměvem k němu udělal další krok. Mimoděk jsem odkopnul malý vystřelovák.

Ten zmrd ho na mě vytáhnul a myslel si, že má vyhráno.

V životě se nemohl víc mýlit.

V podstatě to byla docela běžná situace.

S blížící se zimou si každej bezďák či jiná podivná existence snažil něco nakrást, aby buďto skončil v lochu, nebo získal nějaký prachy.

Tenhle nebyl jiný.

Jeho rozdíl spočíval v tom, že měl děsnou smůlu.

Narazil totiž na mě.

Tohle jsem v popisu práce sice neměl, ale speciálně s tímhle zmrdem už musel někdo zatočit. Byla to známá firma chodící krást

brzy ráno. Vždy nakradl nějaké jídlo, nebo něco, co by někde střelil. Párkrát napadl nějakou prodavačku, aby si dokázal, že je nepřemožitelnej.

Krámy střídal, ale trvalo mi čtrnáct dní, než se mi podařilo odhadnout, kde se ukáže příště. V jeho chování byl jasnej vzorec.

Takže jsem si na něj počkal těsně po pracovní době.

Byl docela překvapený, místo klasického chvilkového běhu ho čekal ve dveřích dvoumetrovej týpek, co ho chytnul pod krkem, omlátil o podlahu, a když udělal tu blbost a vytáhl injekční stříkačku, zatancoval si kozáčka na jeho ksichtě.

Mít u sebe paralyzér, zažil by pravé elektrické boogaloo, ale bohužel musel stačit jen obuškový tanec.

I když moje zraněné rameno bolelo jako čert, adrenalin mě dostal do rauše.

Přesně tohle jsem potřeboval. Vystartovat a do něčeho si pořádně praštit.

Do někoho…

A tenhle feťák byl docela ideální cíl.

Kdybych nepolevil v ostražitosti, bylo by to v pohodě. Stačilo se blbě ohlédnout po překvapeném okolí a ten zmrd uskutečnil operaci kramle.

Fakt nerad sprintuju…

Ještě, že byl tak blbej a zaběhl do slepý uličky o padesát metrů dál. Tam vytáhl kudlu.

Nevím, co si od toho sliboval.

Klidným krokem jsem k němu došel a pohrával si s teleskopem.

O zhruba deset vteřin později ležel na zemi a brečel.

Kleknu k té hromádce pomlácený masokostní moučky na bobek a teleskopem mu podepřu bradu. S očima plnýma vzteku se mu zadívám do tváře.

Teď už nebyl hrozbou.

„Ještě jednou tě uvidím někde krást a zabiju tě. Pochopils?“

Zuřivě přikyvoval na souhlas.

A uvnitř tý svý palice si myslel, že mi to s kámošema vrátí.

Nejlépe do týdne.

Rozloučím se pořádným kopancem do hrudníku a dám se na odchod.

Fajn, teď už jen vyzvednout věci a jít se domů vyspat. Večer jdu zas do práce.

U východu z uličky jsem se zarazil. Čekal tam před ní nějakej chlap. Rychle si ho změřím.

Okolo čtyřicítky. Možná mírně přes.

Upravený, čisté a běžné oblečení. Mohutná ramena, krátký sestřih a široká kulatější tvář.

V jedné ruce držel pytlík s rohlíky. Stál tam a jen se na mě díval. Musel si mě taky prohlížet. Jeho oči mě propalovaly a zkoumaly.

Tohle byl profík.

Že by šéfík?

Koukl do uličky, spatřil domlácenou fetku a uznale kývnul hlavou.

Sáhl do kabátu do náprsní kapsy.

Do prdele!

Určitě tam má kvér.

Stihnu se k němu dostat a složit ho, než se ke mně dostane? Mám to k němu cirka čtyři metry.

Ne, jsem nahranej.

Kurvadrát!

Nahrbil jsem se a připravil se vystartovat. *Tak jo, zkusí to?*

Místo pistole vytáhl malý papírový obdélník.

A usmál se.

V klidu ke mně došel a nabídl mi ho.

„Až tě přestane bavit mlátit feťáky zadarmo a budeš chtít zkusit něco víc, ozvi se."

Zůstanu stát jako opařený.

Náborář?

Tady na Jižáku?

Překvapeně levačkou vezmu vizitku a s kývnutím ji strčím do kapsy.

Chlap mě klidným krokem obešel a šel na blízkou autobusovou zastávku.

Mě někdo ještě chce?

Únava po dlouhé noční a krátké rvačce mě dohnala. Adrenalin se vyplavil z krve a zamotala se mi hlava. Letmo jsem koukl na vizitku, zjistil, že na ní je jen jméno a telefonní číslo, a strčil ji do kapsy.

V tu chvíli jsem nepochyboval, že tuhle nabídku nevyužiju.

XXX

Opatrně vizitku protáčím mezi prsty levačky a dívám se na ni. Jen jméno a číslo. Žádné nabubřelé logo třetiřadé bezpečnostní agentury. Žádná drsně se tvářící silueta. Tohle nemohla být běžná sekuritka, která vám stoprocentně dá o pět kaček na hodinu víc než ta, ve který zrovna pracujete.

Smrdělo to.

Tohle nebyl běžný náborář. To mi došlo až teď, když jsem tu vizitku důkladně prohlédl. Něco smrdělo, a to hodně.

Kdo to sakra byl?

Tomáš Franz, to jméno mi nic neříkalo. Nezaslechl jsem ho ani jednou za tu dobu, co jsem se pachtil po různých bezpečnostních agenturách.

A to jsem si myslel, že znám všechny.

Kouknu na číslo a naťukám ho do mobilu. Blbej pocit v mým žaludku přetrvával. Jako bych překračoval pomyslnej Rubikon. Něco bylo prostě špatně.

Poslední štace před pekelnou bránou, nebo šance na vykoupení?

To jsem nevěděl jistě, ale něco mi říkalo, že ať je to tak, nebo onak, rozhodně to bude moje poslední zaměstnání na dlouhou dobu.

Ne-li definitivně.

Málem jsem si to rozmyslel a nechal obrazovku zhasnout.

Nakonec však ten zelený telefonek stisknu.

Mobil rychle oznámil spojení a začal zvonit.

Chvíle zvonění a pak telefon jen zavrněl.

„Franz."

Klidný a vyrovnaný hlas.

„Dobrý den, pane Franz," začnu opatrně, „jmenuji se Michal Kamenský, dostal jsem na vás kontakt."

„ÁÁÁ, pan Kamenský," zazněla po chvíli odpověď, „čekám, kdy se ozvete. Hledáte práci, že?"

Fajn, zkurvenej Rubikon překročen…

INTERMEZZO 1: NOVÁ KREV

V tu samou dobu, na jiném místě v Praze…

Tomáš Franz se rozhlédl. Hodil krátký doutníček do kanálu a vzal za kliku. Otevřel dveře, pozdravil se s dívčinou za pultem a přešel rychle do zázemí.

Asistent ho tam očekával.

„Už to vím," oznámil rychle a zasedl ke stolu.

Asistent jen kývl hlavou. Nechal Tomáše vybalit notebook z brašny a zapnout ho.

„A to jsem měl jen dva týdny dovolenou," utrousil otráveně.

Není nic horšího, než když vám před koncem dovolené zavolá asistent s tím, že oba vaše týmy někdo zlikvidoval při běžné, jednoduché akci.

A pak jejich těla ukáže anonym na youtube a má k tomu důrazný politický komentář.

Téma: *Intervence západních států v chudé Africe.*

Těla… teda… jejich zbytky.

Ať se o ně postaral kdokoliv, zbyly z jeho lidí jen kousíčky. Doslova. Teď musel vyřídit tu horší stránku jeho práce – napsat jejich rodinám, dát info pojišťovnám a vyplatit pojistky.

Prachy vem čert, následky budou mnohem hrozivější, než velký odtok financí. A bude muset najít a sehnat nové lidi. Což bude ta nejsložitější část.

Obchod musí fungovat dál bez zastávky.

„Tome," začal asistent pomalu, „máme další problém."

„Jaký?" zavrčel.

„Psali z vedení…"

Tomáš pozdvihl obočí. Asistent už nemusel nic dalšího říkat.

Došlo mu to.

„Chtějí nás zrušit, že?"

„Ano," přikývl, „je to v mailu. Vcelku slohovka, ale mohu ti ji převyprávět."

„Tak povídej."

„Zkráceně – nevyplatí peníze za poslední akci, i když úkol byl splněn. Dále nejsou nadále spokojeni se službami naší pobočky a navrhují zrušení licence. Někoho jsme perfektně nasrali."

„Okamžité?"

„Ano, ale to už je zrušené."

Tomáš se na něj překvapeně podíval.

„Ještě než jsi přišel," vysvětlil asistent, „měl jsem telefonát na vedení. Vysvětlil jsem situaci, sdělil naše informace ohledně události a požádal o odklad. Prozatím licenci máme, ale bude nás to stát hodně."

„Díky," řekl Tomáš a viditelně si oddechl, „co chtějí na vedení?"

„Abychom si to vyřešili sami, kdo to udělal a proč. Jo a máme ultimátum. Do čtyř měsíců musíme mít nový funkční tým. Jeden. Víc nám nepovolili."

„Do háje, jen čtyři lidi? Zbláznili se?"

Asistent pokrčil mohutnými rameny.

„Ne, jen už nám nevěří."

„Ach jo," povzdechl si, „máme nějaké zájemce? Kandidáty?"

Asistent se zamyslel a otočil se. Chvíli se přehraboval v regálu s papíry a pak vytáhl několik složek.

„Jelikož jsem se ti nedovolal," odpověděl během přehrabování, „pustil jsem se do toho automaticky. Prošel jsem nějaké staré kandidáty, co jsme kdysi vyřadili. Některé jsem už kontaktoval."

„A? Máš nějaké výsledky?"

„Jen jsem rozdal vizitky, ať se ozvou sami," usmál se asistent, „ale musím tě zklamat. Špička to zrovna není."

„Slevil jsi z oficiálních nároků?"

„Ne, úplně jsem je ignoroval."

Tomáš chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

Bylo mu jasné, v jakém jsou srabu. Asistent sice ignoroval oficiální nároky pro práci v týmu, ale určitě nenabídl práci každému volovi na ulici. Musel projít nějaké staré kandidáty, které vyřadili z nějakého, v tuto chvíli malicherného důvodu.

Asistent konečně našel to, co hledal, a položil na stůl šest složek.

„Tak se podíváme," vzal první složku, „tyhle jsi kontaktoval?"

„Ano, poslední dva to zatím odmítli, zbytek se nerozhodl."

„Proč jsme je odmítli předtím?"

„Nesplňovali nároky."

„Dobře."

Tomáš otevřel složku a podíval se do jejího obsahu. Pochopil, proč byl kandidát vyřazen, zavřel složku a vzal druhou. Tam mu to došlo taktéž, stejně tak u třetího.

U čtvrtého se zastavil. Přečetl si spis dvakrát a pak jej ukázal asistentovi.

„Tohodle jsme vyřadili proč?“

„Když se o něm uvažovalo, byl v nemocnici. Vrátil se v dost špatným stavu z Kypru. Má trvalý následky. A co jsem o něm zjistil, není pěkný.“

„Povídej.“

„Má problémy s rukou, omezená hybnost. Podle pár doktorů to může být psychické. S psychikou má všeobecně problém. Vypadá to, že ho události na Kypru dost semlely. Upravenou složku budu mít připravenou do hodiny.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Zběžně, měl moc práce. Zrovna odesílal jednoho feťáka na jednotku intenzivní péče.“

Tomáš se na něj překvapeně podíval.

„Je to pořád rváč, ale v civilu mu to absolutně nejde. Plácá se po sekuritkách a nikde dlouho nevydrží. Má hlavně problém sám se sebou… “

Zamyslel se.

Normálně by tohohle člověka vyprovodil rázně ze dveří, jenže teď? Potřeboval kohokoliv aspoň trochu schopného.

Zadíval se na jeho fotku ve složce. Krátké, černé vlasy, ostře řezaná tvář. Stará fotka z armády, bůh ví, jak vypadá teď.

Líp určitě ne.

„Chápu. I přes všechny zápory, mohl by se nám hodit. Nemyslíš?“

„To ano,“ připustil asistent, „dal jsem mu na tebe číslo. Ale nečekám, že zavolá.“

„Proč myslíš?“

„Vypadá to, že je spokojený tam, kde zrovna je."

Tomáš nestihl nic odpovědět.

Zazvonil mu telefon.

Vylovil jej z kapsy a podíval se na displej. Číslo nepoznával. Pokrčil rameny a přijal hovor.

„Franz," zahlásil.

„Dobrý den, pane Franz," odpověděl neznámý hlas, „jmenuji se Michal Kamenský, dostal jsem na vás kontakt."

„ÁÁÁ, pan Kamenský," rozzářily se mu oči „čekám, kdy se ozvete. Hledáte práci, že?"

„Ano," připustil Kamenský.

Trvalo jen chvíli, než se dohodli na osobním setkání. Tomáš položil telefon na stůl. Najednou vše nevypadalo tak špatně. Aspoň na chvíli. S výmluvným výrazem se usmál na asistenta.

„Říkals něco, Franto?"

KAPITOLA 2: NOVÝ ZAMĚSTNAVATEL

S Franzem jsem se dohodl na setkání poblíž I. P. Pavlova.

Pokud možno co nejdříve.

Cesta tam mi měla podle všeho trvat zhruba hodinku. Takže jsem nelenil, dal si pro jistotu ještě jednou rychlou sprchu a začal se přehrabovat v oblečení.

Rozhodl jsem se vybrat co nejlepší. Musel jsem zapůsobit.

No, moc toho nebylo…

Výběr kvalitního oblečení se za poslední roky smrsknul a většinou mi zůstaly jen dvoje normální džíny a troje vyztužené kevlarem.

Všechno se časem opotřebovalo, potrhalo a vyhodilo. A já byl líný si koupit nové. Nebo jsem neměl prachy. Což byla ta častější varianta.

Nakonec vezmu ty nejméně opotřebované vyztužené kevlarem a šedou plátěnou košili. V pracovně popadnu brašnu a hodím do ní něco na čtení z knihovny. V předsíni se obuju a obleču na sebe ještě černou koženou bundu a černou kšiltovku.

Rychle se prohlédnu v zrcadle.

Vzhledem k mému stavu vypadám ještě dobře, konstatuju a opustím byt.

Cestou dolů jsem naštěstí nepotkal žádné sousedy. Ač tady na severu Prahy byl víceméně klid, Alice měla tu smůlu a bydlela v paneláku plném labilních důchodců.

A těm furt něco vadí.

Venku nasaju čerstvý podzimní vzduch.

Lehce foukalo a z dáli se přibližovaly mraky. Odpoledne, nejpozději večer, bude pršet.

Vyrazím na bus a vnímám atmosféru blížícího se poledne. Prázdné ulice, všichni byli v práci, nebo vyspávali noční. Občas nějaký živáček, ale očividně se nikomu nechtělo ven a já se tomu popravdě ani moc nedivil.

Cestou na zastávku busu si zapálím cigáro a do rytmu chůze vyfukuju obláčky šedého dýmu.

Za tu dobu jsem to měl vychytané.

Věděl jsem, v jakém místě si zapálit, abych přesně po příchodu na zastávku mohl típnout nedopalek a hodit ho do koše.

Jsem sice kuřák, ale slušnej.

Stihl jsem to jen tak tak, bus zrovna přijížděl.

Naposled vyfouknu dým a vlezu do poloprázdného vozu, který se pomalu rozjel směrem na metro.

XXX

Cesta trvala pár minut. Tak mě nenapadlo nic jiného, než vytáhnout mobil a podívat se na zprávy na netu.

Zjistíme, co dnešní zkurvenej den přinesl hezkého.

Na Novinkách bylo pár titulků a já je zběžně prolétl:

Prezident Ryzner se odmítl vyjádřit k demisi premiéra.

Nezájem, to už tu je poslední tři měsíce.

Tragická autonehoda na dálnici si vyžádala sedm obětí.

No, aspoň bude mít TV Nova o čem točit.

Na další zprávu jsem klikl omylem a rychle přečetl.

Známá americká spisovatelka E. L. James plánuje další pokračování svých veleúspěšných trilogií Padesát odstínů šedi a Sto odstínů šedi. Tentokrát s názvem: Sto padesát odstínů šedi.

To by mě zajímalo, jestli i po třetí bude pornoparodie věrnější předloze než oficiální film…

Známý YouTuber zatčen za zneužití nezletilého chlapce.

Počkat, cože?

Rozkliknu odkaz a než se načetla stránka, přemýšlím, co to na mě zase vyleze za kravinu. Nejzajímavější bylo, že to byla zpráva z Česka.

Odkaz se načetl a já zběžně prolétl článek.

Dozvěděl jsem se zhruba toto:

Známý český YouTuber Tibor Pecháček, vystupující pod přezdívkou Emperorofeverything, byl v úterý 26.10.2028 ve večerních hodinách zatčen ve svém domě na kraji Mělníka.

Pecháček je aktuálně v cele předběžného zadržení.

Podle dostupných informací se během srazu se svými fanoušky opil a údajně zneužil třináctiletého chlapce.

Událost nahlásili rodiče, kterým se chlapec měl svěřit. Celou událost si YouTuber měl nahrávat na mobil.

Policie případ nadále prošetřuje.

YouTuber obvinění odmítá a tvrdí, že se jedná o vymyšlený útok ze strany regresivní levice, proti které svojí tvorbou údajně bojuje. Dále prohlásil, že „tato událost je zcela nemožná", protože v jeho fanouškovské komunitě se nevyskytují jedinci mladší devatenácti let.

Zamyslel jsem se. To jméno mi bylo povědomé.

Počkat? Nebyl to náhodou ten kripl, co se vyjadřoval o vojácích na Kypru jako o bandě idiotů?

Jestli jo, potěšilo mě to.

Tahle zpráva mi fakt zlepšila den.

Tak to je pecka.

Musel jsem se od srdce zasmát, ale už teď jsem tušil, že z toho ten blb udělá politický proces.

To zas budou mít klávesnicoví válečníci žně…

Víc už jsem nezjistil a popravdě ani nechtěl. Bus zastavil na konečné a já vystoupil.

XXX

Cesta metrem proběhla relativně v klidu.

Teda, krom zvracejícího bezdomovce, který o pár míst dál ohodil čtyři sedačky.

Většinu života trávím v tomhle podělaným velkoměstě a tyhle situace jsem se naučil ignorovat. Stejně jako lidi okolo.

Vylezl jsem z metra a nadechl se zdravého městského smogu.

Zapálil si a klidným krokem směřoval na místo setkání.

Franz mi oznámil, že na mě počká před zdejším Mekáčem, a prý, že ví, jak vypadám.

A já popravdě poznal na první dobrou jeho.

K mému překvapení na mě nečekala chodící reinkarnace avatara, ale vcelku normální týpek kolem pětačtyřiceti s krátkými černými vlasy a vousy, na kterých mu rašily první šediny.

Jakmile mě uviděl, mávl na mě a odhodil do koše malý doutníček.

Taky slušnej kuřák, aspoň něco.

Dojdu k němu a podám mu ruku.

„Michal Kamenský," představím se.

„Tomáš Franz," odpověděl mi s úsměvem, „dáte si něco k jídlu?"

Hlavou trhnul k Mekáči a mně podvědomě došlo, že jsem od půlnoci nic nejedl. Zakručelo mi v břiše.

„Klidně," kývnu hlavou.

Mekáč byl okolo poledne narvaný jako vždy.

Převážně turisté se tu rozhlíželi, nebo stáli ve frontě. Celkem dlouho jsme čekali a Franz neřekl za celou dobu ani slovo. Soustředěně se rozhlížel a sem tam se podíval na mě.

Když na nás vyšla řada, vytáhl jsem z kapsy prkenici, ale on mě zarazil.

„Já to zaplatím," oznámil, „co si dáte?"

„Dva cheese, kolu."

Kývl hlavou a objednal. Sobě vzal jen velký Caesar salát. No, trochu mě tím pobavil.

Každý salát je Caesar, když do něj dostatečně dlouho bodáš.

Pak jsme si sedli do patra ke stolu.

„To je poprvé," přiznám, „co mě náborář ze sekuritky pozval na oběd a platil ho za mě."

Zkusím se usmát. Jeho pousmání mě zarazilo.

„Já nejsem náborář," odpověděl, „a nepracuji pro sekuritku."

„Pro koho teda pracujete?" optám se.

„Pro organizaci zajišťující bezpečnostní služby," vysvětlil, „k běžné sekuritce máme tak daleko, jako tenhle salát k absenci chemikálií."

Plastovou vidličkou bodl do salátu a začal jíst. Popravdě, dost tím nabudil moji zvědavost.

„Mohu vědět víc?"

„Jinde vám to vysvětlím, ale tady ne," zavrtěl hlavou, „spíš bych chtěl vědět něco o vás."

Přestanu žvýkat, položím cheese a pokrčím rameny.

„Povídejte, co chcete vědět?"

„No, trošku jsem si vás proklep," začal, „byl jste v armádě a měl jste celkem našlápnuto. Co se posralo?"

Já si povzdechl a ukázal na levé rameno.

„Postřelili mě na Kypru, prý trvalé zranění, neschopen služby."

„Zajímavé, to zranění je vážné?"

„Dnes už ne, ale trochu omezená hybnost."

„Střílet můžete?"

Zajímavé, že se ptal zrovna na tohle. V jednom měl pravdu, běžný náborář to teda nebyl, ti se neptali a většinou nechtěli o armádě ani slyšet. A párkrát se mi stalo, že se zvednul a řekl na shledanou.

„Ano, bez problému."

„Cvičíte?"

„Střelbu? Poslední dobou moc ne. Ta práce, co mi chcete nabídnout… je se zbraní?"

Kývl.

V hlavě se mi rozezněl varovný budík.

Tohle smrdělo.

Něčím nelegálním.

Ne, že by jsem si párkrát neušpinil ruce, ale už jsem se do toho fakt nechtěl vracet. Ne proto, že by mi vadilo někoho zabít za prachy, ale proto, že nechci ohrozit Alici.

„O co jde? Jestli je to něco nelegálního, tak jsem vás rád poznal, ale ne."

Začal jsem se pomalu zvedat.

„V klidu si znovu sedněte, Michale," řekl klidně a já překvapivě poslechl, „nejedná se o nic nelegálního, práce je to špinavá, ale řekl bych, že i obstojně placená."

„V tom případě povídejte."

„Dojedl jste?" zeptal se a podíval se na nerozbalený cheese.

„Pro teď ano," oznámím a hodím jídlo do tašky.

„Dobře," zvedl se od rozjedeného salátu, „projdeme se."

Odnesli jsme tácy se zbytky jídla a vyšli ven. Nenápadně se podívám na ten jeho salát. Došlo mi, že zbaštil jen maso a zbytek nechal.

Nedivil jsem se.

Maso vypadalo v pohodě, salát už tolik ne.

Pokynul mi rukou, ať jej následuji. Kráčeli jsme dál od Ípáče po jedné hlavní ulici. Na to, jak vypadal vychrtle a sešle, měl jsem co dělat, abych s ním udržel krok.

Sakra, moje kondice je fakt v hajzlu…

„Michale, povězte mi něco. Co chcete? Myslím od života… "

Nad tou otázkou jsem se zarazil a zapřemýšlel.

„Popravdě, nevím, co chcete slyšet," pokrčím rameny.

„No, jde o to, jestli se chcete pořád plácat špatnými místy, nebo chcete něco víc."

„Ne, chci víc, ale očividně toho víte o mně hodně. A víte, že se mi to nedaří. To je důvod, proč jste mě kontaktoval?"

„Přesně, chci vám nabídnout lepší práci, pro člověka s vašimi… dovednostmi."

Já se zasmál.

„To jste nějakej zkurvenej pohádkovej skřítek?"

Otočil se na mě, chvíli si mě měřil pohledem, a pak se zasmál.

„No, to fakt ne, ale jestli mi tak chcete říkat, můžete."

XXX

„Tak jsme tady," oznámil Franz.

Prohlédnu si krám, před kterým jsme zastavili. Starší knihkupectví. Hrdý nápis nade dveřmi hlásal: *Fantasya - Sci-fi a fantasy literatura.*

„To chcete, abych hlídal knihkupectví?" zasměju se.

„Ne, ale jestli chcete, budou tam rádi za každou pomocnou ruku."

Franz vzal za kliku a pokynul mi, ať vejdu první.

„Dobrý den," pozdravila usměvavá slečna za stolem, „budete si přát?"

„Helenko, ten je tu se mnou," odpověděl místo mě Franz.

„Nováček?"

Letmo se rozhlédnu. Útulné knihkupectví plné fantasy a sci-fi knih. Vše pečlivě roztříděné a přehledné.